



BAMBI 2011

Egy kis nosztalgia

Dr. Terror



Etnodrum

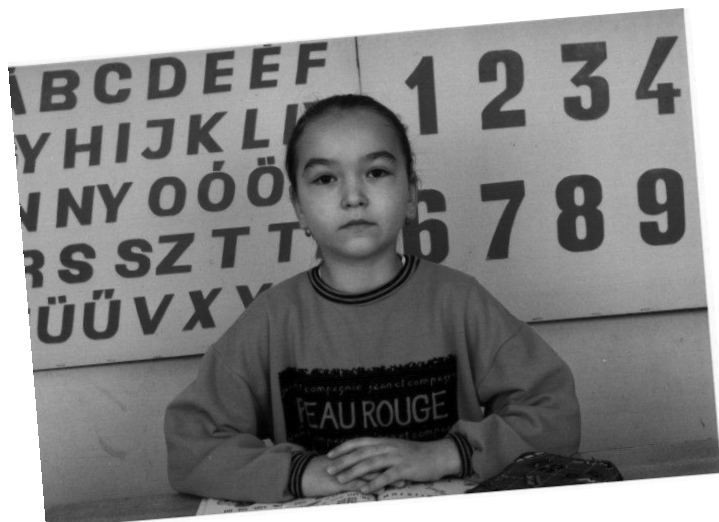


Gelillaz



Menő Manő

Doux Édes



Lebux Édes

Tartalom

Az "Elnök Úr" kollégiuma	4
Klub-branding	5
Dokk 89	6
"MY" DOKKOM.....	7
Foszöld pompa	8
Naptár.....	10-11
A Keleti Dokk Bolyais szemmel '11	13
Dokk gólyaszemmel	14
A tasz, a dokk meg a két füstölgő A kémény ..	15
BN 2010	16
BN 2011	17
Alapítványi beszámoló	18
Programajánló.....	20

Impresszum

Főszerkesztő:

Keserű Zsolt (zsolooo)

Olvasószerkesztő:

Vizvári Viktória (kisivuk)

Tördelő:

Keserű Zsolt (zsolooo)

Cikkeket írták:

Beke Ádám

Herczeg József (Henci)

Hortobágyi Ágnes (Gica)

Keserű Zsolt (zsolooo)

Kovács Gergely (Geges)

Nagy Sándor (Nassanyi)

Őri István (Isti)

Sipőcz Kata (Sipi)

Tóth Attila Szilárd (tasz)

Tóth Péter (petya)

Zaicsek Balázs (Balu)

Köszöntés

Tojáshéjas fenekű kiscólyaként sokat gondolkodtam azon, hogy ha valaki egyszer részévé válik ennek a kollégiumnak, csatlakozik egy klubhoz, magamögött tud jó pár ShowHajtást, BN-t, klubkirándulást és milliónyi boldog percet, amit a KCSSK adhat egy embernek, az nem hagyhatja itt ezt a helyet végleg, mert azt egyszerűen nem lehet. Aztán eljött az első BAMBI-m és rájöttem, hogy ezt nem csak én látom így. Találkoztam azokkal az emberekkel akiket hasonló érzés foghatott el, mikor belekerültek az itteni életbe, hiszen azóta is minden évben, ha tehetik, újra és újra visszajárnak ide.

Ezekért az emberekért van ez a nap, hogy elnosztalgízhassanak egy sör vagy egy bambi mellett a régi szép emlékekről, feleleveníthessék a régi barátságokat, közös bulikat, és egy este erejéig visszapörgessék az idő kerekét és újra KCSSK-snak érezhessék magukat.

Ahogy elnézem ezeket az embereket, büszkeség fog el, hogy egy olyan közösség része lehetek, ahol oly sokat jelent ennek a kollégiumnak a lakójának lenni, hogy létrejöhetett ez a rendezvény.

Kívánom, hogy harminc vagy negyven év múlva, ha a barátaimmal visszajövök ezek közé a falak közé, hagyomány legyen még a rendezvény, ahol elmesélhetem, milyen volt Bezzeg A Mi Békébeli Időnkben....



Felelős kiadó:

Bolyai Club Kollégiumi Alapítvány
Székhely: 1062 Budapest, Bajza u. 27.

Levelezési cím: 7400 Kaposvár,
Damjanich u. 54.

Adószám: 18229006-1-42

www.bolyaclub.hu

alapitvany@bolyaclub.hu

Nyomda:

3100 Salgótarján, Rákóczi út 2.

(30) 945-0304, polar@chello.hu

Köszönjük a támogatást az ELTE KCSSK KDB-nek és az ELTE BTK HÖK-nek.



Az „Elnök úr” kollégiuma

1. Mikor költöztél a KCSSK-ba?

Jól emlékszem arra a napra, 2001. szeptember 9-e volt. Előtte rokonokat látogattunk, így majdnem lekés-tem a beköltözést. Aznap valóban én voltam az utolsó, ráadásul elsőévesként. Ezt Lujó hangoztatta nagyon, akkor még nem értettem miért...

2. Mik voltak az első benyomásaid és hogyan változott ez azóta?

Az első benyomás sokkoló volt. Az első kép, amire emlékszem, hogy a filozófia szakos szomszéd arc a folyosón ült és a teafiltert a folyosó közepére vágta a csészéjéből, az eldobott csikkek közé. Azt hiszem, az őseim jobban kiborultak a szobától, mint én, nekem kellett nyugtatgatnom őket, hogy nem olyan rossz ez. Akkor még fel sem merült az emberben, hogy szobacserét kérjen, esetleg „követeljen”. Az ötödik emeleti kilátás amúgy is mindenért kárpótolt.

3. Hány szobatársad volt a szorgos diákevek alatt? Emlékszel az összesre?

Bármilyen meglepő, igen. Összesen hét szobatársat, „fogyasztottam el”, plusz két ideiglenes vendégszobatársat.

4. Hamar szereztél barátokat vagy voltak nehéz pillanatok?

Hmmm, az elején talán nehezebb volt egy kicsit, mert egy zártabb közösségbe kerültem. A többség évek óta ismerte egymást, és hát mi, a szobatársammal gólyák voltunk. Nem olyan időszak volt az, mikor a friss kollégistákra lecsaptak a klubok. Nekünk kellett integrálódni. Aki elég kitartó volt, annak sikerült, aki nem, annak vagy később sikerült egy klubhoz csatlakozni, vagy egyáltalán nem lett tag sehol sem. Amúgy ebből az időszakból ered a becenevem is, Kuna Vica ötlete volt, rajtam ragadt.

5. Tanulmányaid szempontjából hátránynak vagy előnynek érzed, hogy nem az albertlet magányában, hanem egy közösségben végeztél el az egyetemet?

Kollégistának lenni, ha az ember kellően nyitott, a legnagyobb élmény az egyetemen. Nagyon sok értékes tapasztalattal gazdagodtam itt. Fergeteges élmény tartozni valahová, ahol egy közösség, egy csapat részét képezheti az ember. A vizsgaidőszak átvészeléséhez hatalmas segítség volt a felsőbb évesek jelenléte. Mindig volt kaja, mindig volt, aki segíthetett egy felmerülő kérdés megválaszolásában. Vagy egyszerűen az az érzés, hogy gondolkodnak rád, és szurkolnak neked egy vizsga kapcsán, és ha megvan, akkor együtt örülnek veled a sikerednek.

6. Mikor csöppentél bele a kollégiumi közéletbe/klubéletbe?

A klubéletbe gyakorlatilag vittek, ha jól emlékszem. Vica maga köré gyűjtötte az elsősöket az ötödiken, aztán együtt mentünk le a Bölcsész Klubba. A közélet pedig ezzel párhuzamosan indult. Döcögve. Aztán egyre többen látták, hogy a munkámat valóban szívvel-lélekkel végzem, és szeretem foglalkozni a közügyeivel. Azzal is tisztában vagyok, hogy sokszor megosztó személyiség voltam, de ezzel jár, ha az ember a saját elképzeléseit követi. Persze a saját ötleteket kompromisszumok sora kísérte.

7. Évekig voltál a KDB elnöke, most pedig nevelőtanár vagy. Mivel tudtak téged a legjobban felidegesíteni?

A pofátlanság és a butaság! Ez a két dolog, amivel ki lehet hozni a sodromból. Ha ez ambícióval is párosul, akkor hangot is szoktam adni nemtetszésemnek. Igyekeztem finoman fogalmazni.

8. 2005-ben Te képviselted a Bölcsész Klub-ot Szedenik Krisztival a Budaörsi Napokon. Milyen érzés volt jelöltnek lenni?

BN-jelöltnek lenni a világ legjobb mókája, bár komoly feladat is. Krisztival egyszerűen szuper volt együtt dolgozni. Minden „hülyeségben” benne voltunk, de csak együtt! Fantasztikus dolog, mikor azt érezheted, hogy egy egész klub áll mögötted és közösen dolgoztok a közösség sikeréért. Ezek felejthetetlen pillanatok, de erről talán Geges többet tudna mesélni...

9. Az itt dolgozók, régi dolgozók közül volt-e a kedvenced? (TMK, porta, stb.)

Erre a kérdésre a válasz egyszerű: Gizi néni. Imádom! Azért Steve is dobogós helyen van!

10. A kőli mely helyiségéhez kötődsz a leginkább?

A régi klubhelyiségünk hiányzik, sok szép emlék köt oda, és rossz volt látni a felújítás képeit. Olyan, mintha életem egy része valóban lezárult volna, végleg. A felújítás szükséges volt, mert tarthatatlan állapotok uralkodtak már, s ezzel egy új fejezet kezdődött a kollégium életében. Az, hogy ez milyen változásokat eredményez majd a kollégium közösségi életében, még kérdéses. Egy biztos, fontos és kihívásokkal teli időszak elé néz a KDB, amihez én csak sok sikert tudok nekik kívánni.

11. Az elmúlt időszakban voltál egyetemista, tanuló, féktelen bulik résztvevője, diákbizottsági tag, klubtag és nevelőtanár is. Hogyan változott a kőlihez való viszonyod ez idő alatt? Még mindig szeretsz itt lakni?

Imádtam itt lakni! Örökre meghatározó élmény lesz számomra ez a kollégium. Mostanság egy kicsit fárasztó már, hiszen lassan tizedik éve lakom itt. A mai 18 évesek már valóban egy másik generáció, és ők már egy teljesen másik kollégiumba költözhetnek be, mint én anno. Sok minden megváltozott. Szeretném azt hinni, hogy amennyiben pozitív értelemben változtak a dolgok, akkor ahhoz nekem is közöm van. A negatívumokról senki sem szeret beszélni. KDB elnökként teljesen más volt megélni a kollégiumban felmerülő kihívásokat, mint mondjuk nevelőként. Akkor csapatban dolgoztunk, ezt most nem jelenteném így ki. Persze, ha gond van, bármikor számíthatok a nevelőtársaimra, de az ad hoc helyzetekre más módon kell megoldást találni. Vezetőként kezdeményező voltam, nevelőként inkább végrehajtó. Annak viszont nagyon örülök, hogy a hallgatókkal és leginkább a diákbizottság tagjaival jó a viszonyom. A felmerülő problémákat mindig hatékonyan, és partneri módon sikerült rendeznünk. Ha kiköltözöm a kollégiumból, azt gondolom, elégedett lehetek a kollégiumi tevékenységemmel. Azt csak remélni tudom, hogy ezt mások is így gondolják.

Köszönjük, Peti!

Sipőcz Kata



Klub-branding

Ha azt szeretném kifejezni, hogy miért volt meghatározó az eltésként eltöltött tervszerűen elnyújtott több éves időszak, előszeretettel fogalmazok úgy, hogy nem egyetemista voltam, hanem kollégista, sőt pontosabban: dokkos. Megpróbálva egy fogalom alá gyűjteni azokat az élményeket, amik alapvetően befolyásoltak és definiáltak minket, a Bölcsészből lett Keleti Dokk pionírjait.

Ahogy minden generáció, mi is kész elvárásokkal érkezünk a Dayka Gábor utcába, és kerestük azokat a kapcsolódási pontokat, amelyek mentén be tudtuk integrálni magunkat a kollégium közösségi életébe. Ezeket az elvárásokat kezdték el első körben átalakítani az A-épület zsebszobái, amelyek téréségünkkel együtt kilöktek minket a kollektív együttélés folyosóira és tereltek minket a klubok felé. Abban az időszakban, amikor az épületet gyakorlatilag bekebelező bölcsész entitás a gólyák előtt kvázi elfedte a többi klub létezését, szükségszerűen irányított minket a Bölcsész Klub berkeibe. Talán a klub meghatározás nem is igazán helytálló, hisz szervezett működésről vagy rendszeres programokról akkor, a 2000-es évek elején már nem beszélhettünk: volt viszont Showhajtás utolsó helyzettséget cool kategóriává emelt kannásboros delírium, és kényelmes BN-jelenlét, amelyet éveken át a konkrét erőfeszítést igénylő kampány helyett a bölcsész kar meghatározó mennyiségű hallgatóinak lojalitására alapozott borítékolt első hely jellemzett. Vitathatatlan viszont, hogy ez a közösség olyan meghatározó karaktereket termelt ki magából, akik pusztán kollégiumi létezésükkel elég legendások és figyelemfelkeltőek voltak ahhoz, hogy a széttartó bölcsész univerzumot esetenként összefogják, zseniálisan szórakoztassák, és a bölcsész identitást kiválóan reprezentálják.

Idővel azonban a szerencsétlenül összemosódott Bölcsész Diákbizottság és a Bölcsész Klub kibogozhatatlan kapcsolódási rendszere és tradicionális belterjessége inkább ellenérzést váltott ki belőlünk, látván, hogy milyen potenciális lehetőségektől vagyunk megfosztva, elég volt csak a nagyrészt kihasználatlanul álló, amortizálódó klubhelyiségen végignéznünk. Így két-három éves kollégiumi tapasztalattal a hátunk mögött elérkezettnek láttuk az időt arra, hogy hangot adjunk az elégedetlenségünknek, és teret követeljünk a saját klub-közösségi elképzeléseinknek.

Első pillanatban a legnagyobb kihívást az jelentette, hogy élni tudjunk a kiharcolt lehetőséggel, és az előttünk álló nyár folyamán (2004) olyan külső és belső koncepcióval határozzuk meg a Bölcsészt, amely lépésenként megváltoztatja arculatát, funkcióját, újabb embereket gyűjt maga köré, és mégis egyfajta kontinuitást sugall a 'rég' bölcsész kollégisták felé. A klub felújításával, otthonossá tételével egy olyan nyitott, központi helyet kívántunk biztosítani a betérők számára, amely hűen képviseli a közvetíteni kívánt értékeket: a nyitottságot, a kreativitást, a minőségi időtöltést az együttélés egy megújult közösségi állomásán. A kitűnő adottságokkal bíró helyiség presztízsértékének helyreállításáért olyan szeretettel és eltökéltséggel küzdöttünk, amely hamar kivívta a többi klub elismerését

is, és olyan új embereket vonzott közösségünkbe, akik már más karok irányából érkeztek. Megnyitottuk a klubban a kávézót, rendszeres programokat szerveztünk, folytattuk a filmklubot a felújított Want-ban, és gyakorlatilag minden adódó alkalommal bulit tartottunk – teljes hangerővel kommunikálva a kollégium felé: megérkeztünk. Ez volt az első alkalom, hogy a korábbi hagyományoktól eltérően, komoly erőbedobással mentünk neki a Showhajtásnak, és a BN-nek is. Utóbbira olyan egységes csapattal, arculattal és kampánnyal készülve, amely igyekezett gyökerestül átírni a korábbi klubos BN szerepléseket. Míg csapatukat a közös hét végérvényesen megerősítette és összehangolta, a klubok eme éves partyexpoján csúnyán elvéreztünk – már ami a szavazást illeti. Valószínűleg ekkor fogalmazódott meg bennünk, hogy nomen est omen, a Bölcsész klub-név nemcsak hogy nem reflektál szerencsésen közösségünkre, de értelmét veszítette, és hátráltatja törekvéseinket – mennie kell.

A következő lépés volt tehát egy olyan név választása, amely az egyetemi vonatkozásoktól függetlenül, szimbolikus jelentésével a mindenki számára szóló nyitottságot üzeni. Hosszas ötletelés után megszületett a keleti dokk koncepció. Dokk, ahol bárki kiköthet és le-horgonyozhat. Keleti, mert a klubdesign-t az akkoriban divatos távol-keleti stílusjegyek határozták meg. Úgy döntöttünk, hogy a 2005-ös őszi klubkeresztelőt összekötjük új gólyáink avatásával, hogy így kommunikáljuk a kollégium és első sorban a többi klub felé az arculatváltásra pontot tevő névadást. Miközben a klubban a Bolyai, a C, a '89, és a My klub képviselőivel elfogyasztottuk a Bölcsész Klub feliratú tortát, és a poharak még e korszak temetése miatt koccantak, a klub előtt már várakozott az a legendás gólyacsapat, aki elsőként léphetett be a frissen leleplezett Keleti Dokk felirat fémjelezte új közösségbe. A dokk érzés ihlette hagyományteremtő, gusztuspróbáló hordós káposzta és olcsó rum kombó elfogyasztása, az eskütétel, és a klub hivatalos (welcome) italává avanzsált abszint keresztelő tüzeiben felkerültek az első arcok a Dokk családfára, és hivatalosan is elkezdődött a Keleti Dokk történelem.

Annyi befektetett idő és energia után, elfeledkezve arról, hogy más dolgunk is le(het)ne az életben, leírhatatlan öröm és élmény volt hallani az első dokkos skandalást a 2005-ös Showhajtáson, ahol bár 'lebölcsészkluboztak' minket, mégis teli torokkal ordítottuk, hogy ke-le-ti dokk, ke-le-ti dokk. Ennél már csak akkor csengett szebben a nevünk, amikor két mozgalmas dokkos évvel később, a 2007-es BN-en a kollégium szimbolikus kulcsát is a magasba emelhettük egy addigra hihetetlen erőssé és összetartóvá duzzadt klubként a Lepény színpadán.

Ez az egyik legemlékezetesebb pillanat, amit még ma is sokszor emlegetünk, ha egy-egy beszélgetés során visszahajózunk életünk küzdelmekkel és örömeikkel, győzelmekkel és ideákkal kirakott egykori kikötőjébe, a Keleti Dokkba, és minden alkalommal bizton kijelentjük: megérte.

Henci

Dokk 89

Mire gondol az egyszeri kollégista, amikor a Dokk és a Club '89 kapcsán kellene gondolnia valamire? Alkoholra? Szexre? Zsiráfokra? Nagyszerű emberek tömkelegére? Nos, a válaszok: igen, igen, nem, és igen.

A két klub közös múltja nem tudom, milyen régre tekint vissza, de arra például erős a gyanúm, hogy az ókorban még egyik sem működött. Ebből kifolyólag aztán a két nem-klub között nem is lehetett semmilyen kapcsolat. És ez így ment egészen addig, amíg már mindkettő létezett. Ez a fejtegetés azonban inkább a történészekre tartozik, én pedig nem vagyok az. Ha ezen sorok olvasói között mégis akadna történész, nos, azt az illetőt arra kérném ezúton is, hogy álljon a sarkára és fizessen még egy kört.

Nem tudom, hány embert érdekel, de én első koromban még a Dokk csapatához csatlakoztam. Ma már Club '89-es vagyok, átigazolásom azonban nem váltott ki akkora indulatokat, mint például Fernando Torres távozása a Chelsea-be. Mondjuk ez nyilván csak azért volt így, mert nekem nincs olyan szép frizurám, mint neki. (Na, ebből már nem fogok jól kijönni soha, de azért se törölöm ki... mármint ezeket a mondatokat...)

A lényeg, hogy amikor arról van szó, hogy két KCSSK-s klub soha nem ellensége egymásnak, arra ez a két csoportosulás talán a legjobb példa. Hányszor rúgtunk be közösen a másik klubhoz

tartozókkal? Aki erre azzal jön, hogy ötször – nos az téved. Sokszor. És még többször fogunk. Ez egyfajta alkohollal nyakon öntött feel-good kapocs. Az ellentétek helye pedig maximum a sportpálya lehet. Emlékeim szerint pár éve magam is részt vettem egy Club'89 vs. Keleti Dokk sportpárbajban. Nem tudom már, hogy ki nyert, de akkor se ez volt a fontos.

Mit lehetne még elmondani erről a két remek közösségről? Komolyan. Mit? Biztos minden volt és jelenlegi klubtagnak megvannak a saját élményei, melyekkel megtölthetne egy twitter-bejegyzést vagy akár egy olyan nagyon vastag lexikont is. Attól függ, milyen a vérmérséklete, hány éve egyetemista, és hogy mennyire részeg. Én is írhatnék még a Dokkos gólyaavatók hagyományos menüjéről, amiből a visszajáró a sarokban – illetve jobb esetben a végén – végzi, vagy a sok BN-hez és ShowHajtáshoz kapcsolódó élményről, de én most nagyon részeg vagyok, úgyhogy inkább hamarosan befejezem.

Nem szeretnék pont itt, az utolsó bekezdésben nagyon átmenni szentimentálisba, úgyhogy inkább a Profiba megyek át söréret. De azért remélem, hogy sokszor hallom még a két klubot egymásnak kiabálni, hogy „Szimpatikus csapat!”

Beke Ádám



"MY" DOKKOM



Egy ködös mínusz sok fokos téli estén TÉ. AA. ESZ komám (továbbiakban T.A.SZ.) , a határidő előtt 1 nappal megkért, hogy írjak egy cikket az idei B.A.M.B.I újságba. A téma nem más volt, mint a Keleti Dokk és a My klub kapcsolata. Először úgy gondoltam, hogy ezt a cikket ha valaki megtudja írni, az nem más, mint egy sci-fi író, hiszen ez egy utópisztikus valamint egy nem létező dolog... Természetesen ez csak vicc volt, leültem és elkezdtem gondolkodni, hogy mily szépeket és jókat írhatok erről. Először arra gondoltam, hogy beadok egy csomó közös képet, hiszen annál jobban semmi se adja vissza a közös emlékek hangulatát, de aztán rájöttem, hogy az újság képekkel való feltöltése nem az én reszortom. Immár ötödik évemet, taposom eme szép kollégiumban, úgyhogy az élményeim és emlékeim sajnos csak az eddigi időkre nyúlnak vissza. Mikor elkezdtem barátkozni a klubos élettel, nagyon megtetszett ez a kis pörgés és az egész felhajtás, ami ezekkel járt, és egyre kíváncsibbá tett, hogy más klubokban mitől is döglök a légy, és hogy mit is gondolnak rólunk. Hát a válaszok lesokkolóak és nagyon meglepőek voltak. Nem gondoltam, hogy ekkora a szakadék két társaság között. Aztán ahogy teltek múltak a hónapok, és egyre több kis dokkos megmozduláson vettem részt (értsd: részegen, dj Rübeen laptop Dj legújabb traktor programmal, mixelt számaira ugrálni), egyre jobban megismerkedtünk, és egyre több közös emlékeket szereztünk. Sokat beszéltünk a régi időkről, és úgy éreztem, a fentebb említett szakadék partjai egyre jobban közeledtek egymáshoz. Az igazi áttöréshez (szerintem), két BN kellett. Az első a Földesi Gyurka – Antónió féle, a

másik pedig a Séroval és Rubennel felálló Moby Dicks-es. Sose felejttem el, mikor péntek este Gyurka „Adonisz” testét telenyomtuk Tomszeszes pecséttel a talpa aljától a feje tetejéig, illetve Antónió óriási diszkó gömbjét próbáltuk elcsenni. A legkellemesebb élményem viszont a 2009-es BN, mikor Viktor barátommal és Tomai és Püsök úrral karöltve közösen voltunk jelöltek. Ettől az évtől kezdve, mondani lehet, egy barátság vette kezdetét, eszméletlen volt ez az egy hét, amit a jelölt cimborákkal végig töltünk. Egyre többet jártunk le az „A” épület földszintjére, és a két klub között is egyre szorosabb viszony kezdet kialakulni. Szép lassan jöttek hozzánk és hozzájuk is újak, és egyre kedveltebb lett az a kifejezés, hogy AFTER A DOKKBAN!!!! Olyannyira, hogy KoliGT-n az elsőseinkkel minden hajnalban ott pörögtünk, pénteken egészen reggel nyolcig... Csavarhatnám a mondatokat, de csak egy oldalt kaptam Sziszitől. Összességében el szeretném mondani, hogy az elmúlt években, a jelenlegi idősebb generációnak köszönhetően nagyon jó kapcsolat alakult ki a két klub között, ami a közeljövőben még erősebbé fog válni, hála az égnek, a mostani fiataljainknak. Szerintem erre tökéletes alkalom a mostani B.A.M.B.I és a többi kolis rendezvényünk. A zárógondolatom nem is lehet más, mint az, hogy remélem, pár embernek azért sikerült mosolyt csalnom az arcára, illetve kellemes gondolatok illetve pillanatképek villantak be az olvasónak. Bízom benne, hogy sokan itt leszteek és mindannyian koccintunk egy-egy pohár Bambival. Puszi és Pacci mindenkinek!

petya



Foszöld pompa

*Mire jó a kollégium,
avagy miért lehetünk hálásak*

Vallom az elvet, hogy előbb vagy utóbb mindenkinek ki kell próbálni a kollégiumi életet. És nem rövid időtávlatra ám! Nem, nem. Hosszan, embörsen, ahogy az mögkivánnya! Én már középiskolás koromban belecsöppentem az élményektől sűrű kollégiumi életbe, de ott nem ez a foszöld, ironikus, komplex világ fogadott, mint itt. Mert bizony foszöld ez! Azért rózsaszínkődösnek nem mondanám a szocreál linóleum, a hiányos csempe és a bőrfertőzésektől hemzsegő koedukált zuhanyzók szívbemarkoló kompozícióját.

Mikor megérkezik az edzetlen utánpótlás reményteljes tagja, valamilyen szövegkiemelő-színű érintetlen lélekkel ebbe az ocsmány világba, érzi, ahogy a retek gombaként lepi el, majd lelkéből rothadásnak induló darabok kezdenek lehullani. Hogy miért? Mert még nem érti! Én meg hiába mondom neki búzló bölcsességgel, hogy „Várj, ne csodálkozz, még nem látod a színeket!”, ő a furcsa penészíz forrását keresi, miközben lelke odvában megdölik a bagoly.

Akik így éreztek anno, azok ezeket a sorokat nem olvassák, mert hazamentek... közvetlenül az után, miután ellopták a zsírúj hűtőjüket a folyosóról.

De őszintén mondom, nagyon sajnálom őket. És nem a hűtő miatt... hanem mert esélyt sem adtak, hogy megtapasztalják a kollégium érzéken kimunkált szellemét. Mert ennek a kollégiumnak bizony lelke van! Mindenki tudja, hogy a pudvás, ráncos felszín alatt mélyen egy érintetlen,

a) lassan lüktető, hatalmas, feszes női mell van, ami arra vár, hogy valaki megnyalogassa már végre

b) dagadó izmokkal megáldott, kreolbőrű, érzelmes férfi várja őket, hogy had kényeztessen va-

lakit egy kiadós, erotikus masszázssal.

Persze ezek az örömek nem járnak mindenkinek. A KCSSK szelektál. A KCSSK büntet. Első körben a fent leírt védtelen, gyenge jellemeket szórja ki, másodkörben pedig azokat zárja az unalom nyirkos cellájába, akik hajlandók elfogadni a KCSSK világát olyannak, amilyennek első ránézésre látták. Ők azok, akik utoljára kilépve a kollégium ajtaján visszatekintenek, vesznek egy nagy levegőt és beleharapnak a racionalizáció gyümölcsébe, amit a jellembeli korlátai szülte gondolatai érleltek émelítőre. Így fosztja meg gyermekeit a fenti örömtől és lehetőségektől, mikor majd elvi kérdések miatt megtagadja tőle a kollégiumot. Hogy miről beszélek?

- Vajon miért van az, hogy az A-épület 12 nm-es szobája tágasabb, mint egy 40 nm-es, két-szobás albérlet?
- Vajon a klubélet mennyire neveli beléd a proaktivitás és az egymásrautaltság alapelveit?
- Vajon az itt született emberi kapcsolataid mennyi pénzt hozhatnak neked, ha azokat a fentiek szerint kialakult egymásrautaltság alapelvein keresztül aknázod ki?
- Ha ezerkétszázkilencvenhárom fős a kollégium, akkor 50-50%-os nemi arány mellett az A épület 3. emelvény liftjétől számolva egy térbeli 100 m-es képzeletbeli gömbbe hány csaj és pasi esik, akikkel bármikor összeismerkedhetsz? (igen, akár azért is)
- Vajon ennyi kiépült emberi kapcsolat után könnyebb lesz munkát találni friss diplomával?
- Vajon a SH-s és BN-es idióta szereplésed, vagy a klubmegbeszélések és a DB-s megbeszélések alatt lefolytatott viták mennyiben fejlesztik a nyilvános beszédet és kommunikációs készségeket?
- Vajon a rutin, amit a rendezvények, programok szervezése folytán szerezhetsz, mennyiben segíti az életben szükséges objektív és alapos tervezés szokásának kialakulását?

Vajon honnan lenne nagyobb esélyed sikeres politikai pályát indítani, mint innen, ahol országunk jelenlegi vezére a ciláiban táncolt az asztalon?

A KCSSK ad, ha Te is adsz neki. És amikor elindulsz az ajtó felé és visszatekintesz, biztossá válsz abban, hogy ennél csak kevesebb lehettél volna, ha másfelé sodor az élet. Szemed sarkából oldalra nézel, és mosolyogva konstatárod, hogy a foszöld linóleum bizony hajtást hozott. Szívárványszínűt.

Geges



A Keleti Dokk Bolyais szemmel '11

A Bolyai és a Dokk kapcsolatáról egyszerre hálás és hálátlan feladat írni. Hálás, mert szerencsére tele van mókával és kacagással, és hálátlan ugyanezért, hisz sztorizgatásból nehéz jót írni. Mindenesetre előkeresem életem filmjéből a kollégiumi tekeréseket, befűzöm és tessék...

Mikor idekerültem, a Keleti Dokkról nem is tudtam. Volt a Bölcsész Klub, amiről később derült ki, hogy az a Dokk, amiről meg az első Showhajtásomon megtanultam, hogy nem szeretjük, mert túl nagy esélyük van nyerni. Szóval a kis naiv fejemben egész zagyva képek alakultak ki a klubokról. Mondjuk azt sem tudtam, mi is az, hogy klub.

A KCSSK-ban eltöltött néhány évem alatt viszont letisztultak a képek. Jelenleg a klubok karok szerinti beskatulyázása már csak történelmi jellegű. IK-s létemre a Dokkban lassan több szaktársam van, mint a Bolyaiban, a Bolyai pedig nem egy bölcsész taggal lett gazdagabb. Talán ez is oka annak, hogy a két klub kapcsolata ilyen jó. Bolyaisok Dokkosokkal készülnek az egyetemi lövészárkokba, együtt elemzik tantárgyaik milyenségét, együtt ünneplik tanulmányi sikereiket, és együtt siratják sebesült bajtársaikat. Úgy gondolom, nem egy életre szóló barátság kötöttet a két klub tagjai közt, nem egy sztorit fogunk mesélni a nyugdíjas klubban közös élményeinkről jókat

kacagva, és nem egy BAMBI-n fogunk üde vigyorral újra egymás elé állni sok év múltán is.

A kollégisták élete azonban nem csak tanulás és vizsga, néha azért szórakozunk is. E torta habján a cseresznye pedig a BN. A Budaörsi Napoknak klubosként két oldala van (azt' mégsem egyetlen), az egyik a buli, a másik a munka. Mindkét oldalt volt esélyem alaposan megismerni. Először a buli oldalát, és emlékszem, nem egyszer látogattam át egy-egy Dokkos különítmény a Bolyaihoz és viszont, biztattuk egymás jelöltjeit, és gyakran hangzott fel a szállóigévé vált „After a Dokkban” is. Azt hiszem, ezekből az időkből is lesz majd mit emlegetni tíz év múlva. A munka oldalát pedig főbüfésként sikerült megtapasztalnom, aminek kezeim belül nem egyszer segített ki minket a Dokk büféje, és együtt küzdöttünk a napi elszámolásoknál is. Szóval legyen komolyság, legyen vidámság, úgy látom, igen jó kapcsolat alakult ki a két klub között. Itt jegyezném meg, hogy véleményem szerint jelenleg ez az összes klubra alapvetően igaz, szerintem rég volt ilyen jó az együttműködés és a kommunikáció köztünk. Így hát igyunk a klubokra, az emlegetni való sztorikra, az idei BAMBI-ra, és legfőképpen a Dokkra.

Isti





Dokk gólyaszemmel

Az utolsó általános iskolásként eltöltött napomon az informatikatanárom a következő szavakkal búcsúzott az osztályomtól: „Gyerekek, azt az egyet jól jegyezzétek meg, hogy ha majd egyszer egyetemre mentek, ne akarjatok albérletben lakni, mindenképp próbáljatok meg bejutni egy kollégiumba, mert annál nagyobb buli nincs a világon, és sajnálhatjátok, ha kihagyjátok.”

A KCSSK-s közösségi élet legendás, de ezt azt hiszem, senkinek nem kell bizonygatnom. Boldog mosollyal köszöntöttem az e-mailt, melyből megtudtam, hogy az elkövetkező hónapokban, években ez a hely lesz az otthonom, s szeptember 6-án reményekkel és elhatározásokkal telve léptem át a kollégium küszöbét, s néztem szét az akkor még idegen és első látásra talán nem is túl barátságos falak között.

A kollégiumi gólyatáborban a Keleti Dokk csapatába kerültem, s ezzel azt hiszem, klubok szempontjából „megpecsételődött” a sorsom, bár a gólyatábor után még feltett szándékom volt, hogy adok esélyt a többi klubnak és magamnak, hogy eldöntsem, melyikhez szeretnék csatlakozni – látni szerettem volna, milyen a hangulat az Undorgrundban vagy a B negyediken, de mondhatnám a B alagsort is.

Az új élet, a szabadság, az új ismerősök azonban annyira felvillanyoztak, hogy amekkora intenzitással vettem bele magam a kollégiumon kívüli világba, a kolesz falain belül levőről valahogy sikerült teljes mértékben megfeledkeznem.

Telni kezdtek a napok, a hetek, s eljött az a bizonyos novemberi este, amikor azon kevés ismerőssel, akivel rendelkeztem a koliban, levonultunk a pubhoz csocsózni. Játék közben a hétvégi Showhajtásra terelődött a szó. Akkor döbbsentem rá, hogy eltelt két hónap a beköltözés óta, és én még semmit nem haladtam azzal a szándékommal, hogy megismertetem magam a klubokkal és tagjaival. Az egyik gólyatáboros csoporttársam, az akkor már aktív Dokkos Rita, aki ott volt velünk, javasolta, hogy Showhajtásra csatlakozzak a klubhoz, mondván, ennél jobb alkalom úgysem kínálkozhat rá, hogy pótoljam a kiesett két hónapot. Abban maradtunk, hogy Rita majd keresni fog még a Showhajtással kapcsolatban.

Péntek délután a jegyzeteimbe mélyedve ültem a szobában, mikor is Rita szinte berontott, hóna alatt egy csomó tállal, liszttel, hogy azonnal nyomás a konyhába és segítsek neki fánkot csinálni, mert megy a Showhajtás, mindjárt itt a leadási határidő és még sehogy nem áll a süttikkel a klub.

Innentől kezdve pörögni kezdtek az események.



Ahhoz képest, hogy egész hétvégére tanulást terveztem, s eredetileg e célból maradtam a kollégiumban, rövid úton azon kaptam magam, hogy Sátánnak öltözve állok a Pokol (színpad) közepén, kezemben mikrofonnal, s épp azt játszom a fél kollégium szeme láttára, hogy lelő az orosz maffia főnöke, halálom után pedig még meg is erősze-kolja a hullámat...

Azt hiszem, senki nem csodálkozik, ha azt mondom, hogy egy ilyen kezdés után meg sem fordult a fejemben, hogy egyáltalán csak ismerkedni kezdjek más klubbal. □ Bár a 2010-es Showhajtáson a Keleti Dokk

nem szerepelt túl eredményesen, nekem mégis ez a legszebb emlékem az elmúlt fél évből, mert ekkor egyik pillanatról a másikra, végérvényesen tagjává váltam az egyik kollégiumi klubnak. Azelőtt, hogy Rita kirángatott a konyhába fánkot csinálni, szinte semmit nem láttam abból, amiről ez a kollégium híres, s a KCSSK-n belül nem igazán voltak barátaim. Akkor, alig több mint egyetlen nap alatt megismertem több tucat olyan embert, akiket egytől egyig nagyon kedvelek, s közülük nem eggyel már most nagyon jó barátságot alakítottam ki.

Showhajtás óta ugyan csak néhány hét telt el, mégis úgy érzem, mintha már évek óta ismerném a Dokkosokat. Szívesen mesélnék részletesebben is arról a rengeteg élményről és emlékről, amelyeket kaptam a Keleti Dokktól, de akkor egy életen át beszélhetnék, hisz a számtalan sok klubgyűlés, plakátraajzolás, filmezés, főzőcskézés és hajnalig tartó dorbézolás alatt bőven volt minék felgyűlnie.

Kaptam egyfajta biztonságot azzal, hogy tag lettem. Elképzelni sem tudnám már a hétköznapijaimat a Keleti Dokk nélkül. Nem is nagyon emlékszem már, hogy mivel teltek a napjaim a beköltözés és a csatlakozásom közti két hónapban, de ami azt illeti, kicsit sem bánom. Ezekre a napokra akarok majd emlékezni, amikor már én járok majd vissza BAMBI-ra. Jó tudni, hogy a kollégium végre nem csak egy hely, ahol álomra hajtom a fejem a hétköznapiokon, hanem mostanra tényleg az otthonommá vált. Lett egy hatalmas, 30-40 fős családom.

A Showhajtás óta már teljes mértékben értem, miről is beszélt az általános iskolás tanárom. Az egyetemi kollégium tényleg a világ legnagyobb és legjobb bulija. Ami pedig még ennél is jobb az az, hogy már nem csak értem, hanem át is élem mindezt, hála annak a kis társaságnak, akik rendszeresen összegyűlnek a C alaKsorbán.

Gica



A tasz, a dokk meg a két füstölgő A kémény

Volt egyszer egy amerikai film, aminek már nem igazán emlékszem a címére, de most nem is az a lényeg. Volt két nyomozó, aki kapott egy riasztást, majd a következő képkockákon már a ghetto közepén szálltak ki a 67-es chevy impalából, majd berohantak egy közeli épületbe. A liftből kiszállva vágni lehetett a füstöt a legfelső emelet folyosóján, majd a sűrű szmogloból előtűnt két feka gyerek, akik épp szorították el karjukat az intravénás kezeléshez. Ahogy a nyomozók tovább haladtak, fülsiketítő zene ütötte meg fülüket, majd gyereksírás, röhögés, felismerhetetlen állathangok. A folyosó vége felé haladva a kamera betekintett pár ajtón. Az egyik mögött egy asszonyt erőszakoltak meg, a másik mögött két drogdealer veszekedett, a harmadik mögött családi viszály, majd a legvégén valami szenátor meg egy halott k*rva... de ez már nem lényeg... Mindenesetre ezek a képkockák jutottak eszembe, mikor először lépkedtem végig életem első kollégiumi szobája felé az A épület 11. emeleti folyosóján. Persze hamar ráébredtem, hogy egy kollégium nem attól lesz jó, hogy az ember nem tudja a két kezén - esetleg még a lábain - megszámolni a folyosón lévő csempemaradványokat, vagy hogy nem kap ingyen síleckéket a mosdóban, aminek az ajtaját nem azért nem lehet bezárni, mert nincs rajta retesz, hanem, mert hiányzik a kilincs...

Aztán mondta valaki, hogy fel akarják újítani. Aztán elmentem életem első küldöttgyűlésére, és ott az igazgató úr is mondta, hogy fel akarják újítani. Én meg gondoltam, hogy ez jó ötlet. Persze aztán sokan mondták még, hogy ez jó ötlet, de úgy sem fogják, mert már sokan mondták, hogy jó ötlet, meg hogy fel is fogják, de aztán csak nem lett soha semmi. De aztán meg egyszer elkezdtek bezárni, mert hogy tényleg elkezdik felújítani. Na igen. Nekem meg ott elkezdett fájni a szívem...

Először kiköltöztem a 11. emeleti szobámból, közben szép lassan mindenki kiköltözött. Aztán nekünk ugye volt lent egy klubhelyiségünk, és pár hónap múlva

azt mondták, hogy a klubnak is költözni kell.

Így hát elhagytuk a helyet, ahova annyi sok szép emlék kötött minket. Az volt az érdekes, hogy mikor megjöttem a kollégiumba, az első utam valahogy mindig a klubba vezetett, mert útba esett, és úgy is volt ott mindig valaki. Az valahogy mindig mindenkinek útba esett, és valahogy mindig mindenki benézett. És mindig mindenki szerette. Ott minden egyes csikknymonak a földön, összetört pohárnak, firkának a falon története volt. Az a hely mesélt. Nekem, aki először járt bent, annak, aki csak másnap jött először, ott és annak, aki 5 év után újra először járt bent.

Utoljára akkor láthattuk, mikor tavaly BN-en megnyitották az alját, hogy még egyszer utoljára az A porta előtt indulhasson a Keleti Dokk, és utoljára még egyszer befogadjon minket, meghallgassa történeteinket, hogy azokat örökre magával vigye majd, amikor szétverik a felújítómunkások kalapátsai és csákányai, s azokat újra senkinek el ne mesélhesse.

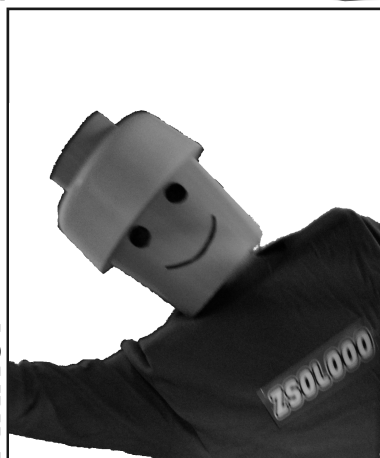
Mindezeket a fájdalmakat enyhíti a tudat, hogy tudjuk, novemberben egy új, korszerűbb klubhelyiség vár minket, aminek új meséket mondhatunk el, új történetekkel tölthetjük meg minden egyes szegét, s majd ha évek múltán először sétál be egy fiatalember a klub falai közé, neki is annyi mesélni valója lesz már, mint nekem volt anno.

tasz





Akkor



BN 2010

Keleti Dokk: Negyedik Dé
(Sipi & Tasz)
Bolyai Club: LEGO (zsolooo)
C²89: Tibi van Kenobi
(Virágh Tibi)
My Klub: Myami Bitch
(Rémesi Barbi & Vida Tamás)
GYÓZTES: Myami Bitch



Most

Azt hiszem egy kis bemutatkozással kezdem: zsolooo vagyok, a Bolyai Club tavalyi jelöltje. Aki ott volt, valószínűleg tudja, hogy múltévben milyen maskarás alakokkal fogadták a klubok a vendégeket, a többiek számára viszont bemutatom magunkat, a jelölteket.

Kezdem az idei B.A.M.B.I. szervezésére felkért klub csapatával: a Keleti Dokk a „Negyedik Dé” csapatnévvel indult és az általános iskolai témájuk ellenére a szórakoztatás magasiskoláját mutatta be jelöltpárosuk, a szexi tanárnéni (Sipőcz Kata) és a rendetlen kisdiák (TASz a.k.a. Tóth Attila Szilárd).

A C-klub és a Club'89 közösen indult, a BN 0. estéjét az ő büféjükben, pontosabban annak a helyén töltöttem Tibi van Kenobival és néhány liter boroskólával, hogy megalapozzuk a fesztiválhangulatot - ekkor tudtam meg, hogy a Jedi ruha szabásmintája simán letölthető a netről.

A My Klub a „Myami Bitch” nevet választotta, jelöltjeik Rémesi Barbi és Vida Tamás voltak, a BN hetére virágnyaláncos, fűszoknyás lányokkal töltötték meg a büfé előterét.

A mi klubunk a témaválasztását tekintve erősen a mimikámra épített, kicsit pontosabban annak a hiányára, ezért lettem én a LEGO ember, kaptam hozzá fejet is meg kezeket, utóbbiba pont belepasszolt egy söröskorsó, amit sajnos nem tudtam elfogyasztani, ha az előbbi kelléket viseltem. Ezért is kellett egy B verzió, ami egy piros munkavédelmi sisak formájában valósult meg, ennek viszont az volt a hátránya, hogy vonzó célponttá vált néhány bulizó lány számára, és némelyikük nem riadt vissza semmitől, hogy megszerezze.

Sok minden történt azon a héten, és sok olyan dolog is történt, ami még esélyt sem kapott, hogy a feledés homályába vésszen. Arról például csak a Facebook-ról értesültem, hogy a fent említett piros kobakot egy buszon hazafelé utazó lányon látták. De azért megvoltak a fix napirendi pontok, minden este klubos színdarabok, utána közös vacsora a jelöltekkel, és ezután kezdődött el az este csak igazán, de a vége minden

nap ugyanaz volt... Nem, nem az amire a többség gondol... A BC Sügér nevű helyisége volt a végálmás, ahol Piftának hála bárki hozzájuthatott a folyékony formában nem beszerezhető tápanyagokhoz is, a reggeli büfé nélkül kétséges lett volna a hét túlélése, és talán ez adta a lelkesedést is, hogy szerda este nekifussak egy Analízis ZH-nak, de amikor képtelen voltam megfogni a tollat és írni, inkább értesítettem a gyakvezemet. A BN velejárója volt, hogy azóta a legtöbb kollégistában a LEGO név összekapcsolódott a személyemmel.

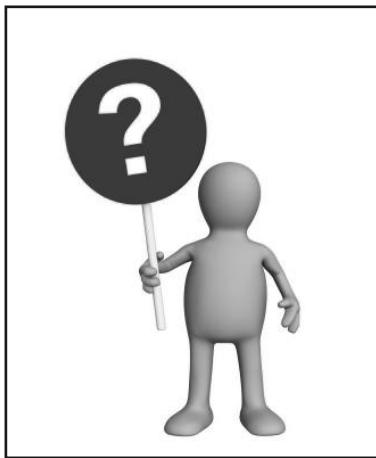
A rendezvény szervezési részeibe kevésbé láttam bele az elmúlt évekhez képest, de annyit el tudok mondani, hogy nem volt zökkenőmentes, új körülmények fogadták - az új büfétulajdonos személyében - a klubok büféfelelőseit, és voltak közöttük többen, akik első ízben tapasztaltak meg ilyen felelősséget, és ebből erős hátrányaink is születtek. A rendezvény egészét tekintve azt lehet mondani, hogy a klubok szemszögéből némi összetűzést leszámítva jól sült el a dolog, viszont ami a BN fesztiváldalát illeti, ezt a legjobb szándékkal sem lehet mondani, a napi létszámok jelentősen elmaradtak attól a számtól, amit a nagyszínpadon fellépő zenekarok ára indokolt volna, és emiatt is jelentős veszteségekkel zárt a rendezvény főszervezője - az EHÖK és a KCSSK KDB - számára. Erre már az egyetem felsővezetésében is felfigyeltek, így felülről jövő kezdeményezésre már tavaly nyáron elkezdődtek az egyezkedések a szervezés megreformálásáról, de a legutóbbi vizsgaidőszak nem várt meglepetésekkel szolgált a kollégiumunk számára, erről azonban részletesebben a következő cikkben olvashattok majd.

Összefoglalva csak annyit mondanék, hogy bár ez már nem az a BN, amiről nekem is csak meséltek, de fontos, hogy a hagyományt továbbvisszük, ahogyan csak tudjuk. Jelöltnek lenni még most is nagyon jó érzés, mint ahogy egységes klubként kiállni a jelöltért is az, mindenkinek csak ajánlani tudom mindkét pozíciót.

zsolooo, a LEGOember



Akkor



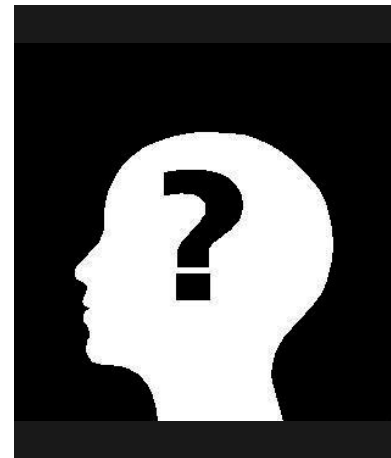
BN 2011

Bolyai Club: ???

C²89: ???

Keleti Dokk: ???

My Klub: ???



Most

Valahol messze... és most tényleg, ha nem is az Óperenciás tengeren túl, de a tengeren túl (innen) szerveződött a 2011-es BN. A híre ide is elért. Pontosabban az első botrány híre. Az, hogy a szokásos tavaszi időpont helyett a főszervező őszre tenné a rendezvényt. Az itt elszállásolt KCSSK-sok mind elszörnyedtünk és felháborodtunk. Amint hallottuk, így tettek az otthon maradottak is.

Amint már feltűnhetett, én is csak távoli hírekből értesültem, és most így mesélek másoknak, ezért igyekszem az információátadást minimalizálni, hogy ne menjek bele téves spekulációkba.

Röviden tehát: A főszervező áthelyezte a BN-t őszre. Arra hivatkozott, hogy most nem tudja megszervezni, mert nincs rá elég ideje, nincs rá elég pénze. (Meg a rossz nyelvek szerint nincs hozzá elég kedve sem.) Összességében a rendezvény elhalasztását kérte. A klubok a következő alternatíva előtt álltak: vagy belemennek, vagy nincs BN. A BN-t elveszíteni súlyos érvágás. Senki nem akarta. Úgyhogy volt, aki hajlott az őszi megoldás felé. Mások azonban kötötték az ebet a karóhoz, és ragaszkodtak a tavaszi szervezéshez.

Kicsit furcsa nekem, hogy ez az én tollamból kerül elő, de: régi idők hagyománya ez, meg kell tartani ilyenek. Nyilván a döntéshozók között akadtak fiatalok, öregebbek, öregek is. Volt, akinek a BN egy egyszerű emlék, nem olyan vasszegecsekkel rögzített emlékmű, mint azoknak, akik már sok ilyet megéltek. Elsőre érthető, hogy érveltek az új időpont mellett, mert legalább megmarad a rendezvény, és a főszervező egyértelműen azt állította, hogy akkor lesz pénze, most meg nincs. De a legfontosabb mégsem ez.

A BN nem a pénzről szól. Kemény dolog ezt kijelenteni egy több millióba kerülő rendezvényről, ahol minden külsős kemény pénzeket fizet a részvételért, és amiben az egyszeri látogató csak egy kollégiumi fesztivált lát, és a fesztiválok jövedelmezőek, vagy nem lenne annyi nyaranta. De ez nem egy fesztivál. Illetve ez nem egy olyan fesztivál, ami a látogatókról szól. Ez egy olyan fesztivál, ami a szervezőkről szól. Ez egy ünnep. Ahol az ünnepelt a háziúr, és ezért keményen dolgozik, hogy a vendégei jól érezzék magukat. De az ünnepelt a háziúr, róla kell hogy szóljon minden este.

A BN egy olyan rendezvény, ahol a kollégium klubjai mérik össze erejüket. De mik ezek a klubok? Ezek nem szavak, elvek, fantazmagóriák, fogalmak; a klubok mi vagyunk. Minden klub egy élő kis közösség a kollégi-

umban, ahol a szervező erő a közös időtöltések alatt született barátság és szeretet. Minden klub, minden induló csapat egy vállalkozás, de nem üzleti, hanem baráti összefogás, azért, hogy a kollégium többi lakójának megmutassák: a mi csapatunk a legjobb. Nem humorban, problémamegoldásban, találékonyságban, mérsékségekben mint ShowHajtáson, hanem szórakozásban és szórakoztatásban. Egész évük tükröződik abban a hétben, ez a rendezvény a klubélet csúcsa.

Hogy lehetne ezt őszre tenni? Mit értene ebből egy elsős, aki annyit látott még csak a kollégiumból, hogy porta, belépőkártya, épületek, szoba, ágy, egyetem? Egy elsős nem látna mást, mint egyenpólókat, fura ruhás részeket, zenét, furcsa díszítéseket. Semmivel sem többet, mint egy idelátogató. Az öregebbek a klubot látnák. A klubot, ami egy éve dolgozik érte, az embereket, akik ott voltak, ha kellett, akiktől jegyzetet, magyarázatot kért vizsgaidőszakban, bulikat, sörözéseket, csupa olyan emléket, aminek megéléséhez idő kell.

Ha a második hetén megfáradtan hazatérő elsős arcába nyomják, hogy ír pályázatot, keress szponzort, tervezz pólót, jelentkezz büfézni, akkor elmenekül. Ha nem segít, akkor nem lesz a része. A második szemesterre már magától jön le, már az emberekhez jön le, akiket névről ismer, akikhez fűződik emléke.

Egy őszi BN legjobban a kluboknak tenne keresztbe. Az ünnepeltnek. Ez nem jó. Szerencsére ez az, amit beláttak mindannyian a kollégiumi szervezők közül, és végre meg merték hozni azt a döntést, amire már évekkel ezelőtt igent kellett volna mondani: Maguk szerveznek BN-t.

Úgyhogy a 2011-es BN klubos szervezésű BN lesz. Ha az elmúlt években azt írtam, sötétben tapogatózunk, akkor most biztos. Én legalábbis biztosan nem látok az események mélyére. De bizakodó vagyok. Hiszek a klubok erejében és elszántaságban. Azért hiszek bennük, mert ők ezt szívből csinálják! Azért, mert szeretik ezt a rendezvényt, mert szeretik azokat, akikért dolgoznak, mert végre nem áll fölöttük senki, akit nem érdekel a hagyomány, akit nem érdekelnek a klubok, akit nem érdekelnek a kollégisták, aki csak pénzt lát itt és koncerttermeket. Én reménykedem.

De jelenleg ez sem biztos. Ha a klubok megszervezik, az veszteség másoknak. A pénz meg nagy úr. Nagy az elszántság itt, de ki tudja, mennyi támogatás van ott... Mi maradt nekünk? Remélünk... Nagyon remélünk!

Balu

Kedves Kollégisták, Volt Kollégisták, BAMBI-látogatók!

A BAMBI rendezvény ötletgazdája a Bolyai Club Kollégiumi Alapítvány volt, és büszkék vagyunk rá, hogy az ötletből egy színvonalas rendezvénysorozat jött létre, ami megmozgatta az összes klubot, és sok-sok régi kollégistát. A BAMBI-t idén a Keleti Dokk rendezi, remek programokkal és valódi békebeli büféárákkal. Mindenkinek jó szórakozást kívánunk!

Alapítványunk idén is szponzorálja a rendezvényt, az újság előállításának költségét valamint a postaköltségeket fizetjük.

Az alapítvány életében 2010 ismét egy sikeres év volt, a kitűzött célokat teljesítettük, a célokon felül támogatni tudtuk a BAMBI-t és a Bolyai Családi Hétvégét is.

Mindehhez köszönet a támogatóinknak és az adójuk 1%-át felajánlók-nak. Az idén támogatásokból 502.000 Ft, 1%-ból pedig 612.000 Ft folyt be a számlánkra.

Decemberben sokan kaptatok levelet az Apehtől, hogy az alapítvány nem jogosult az 1%-ra. A félreértést sikerült tisztázni, és az utalás megtörtént.

Ennek megfelelően az alapítvány működése folyamatos, az idei támogatási tervezetet a február 12-i ülésén véglegesíti a Kuratórium. Még egyszer köszönet a felajánlásokért.

És ne feledjétek:

2011-ben is várjuk 1% felajánlásaitokat!!!

Adószámunk: 18229006-1-42

Tisztelettel:

Bolyai Club Kollégiumi
Alapítvány Kuratóriuma



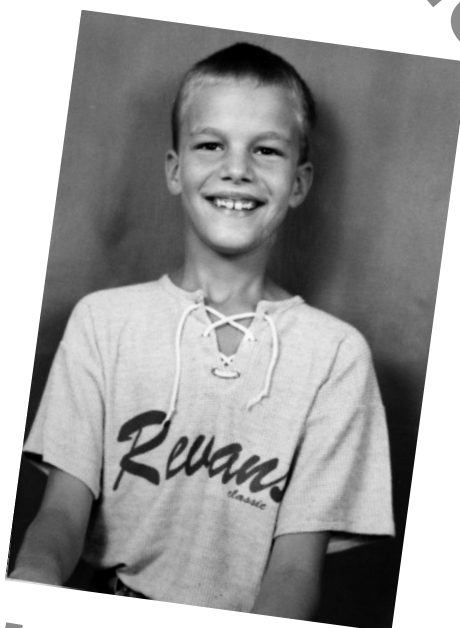


Még egy kis nosztalgia

Bux Édes

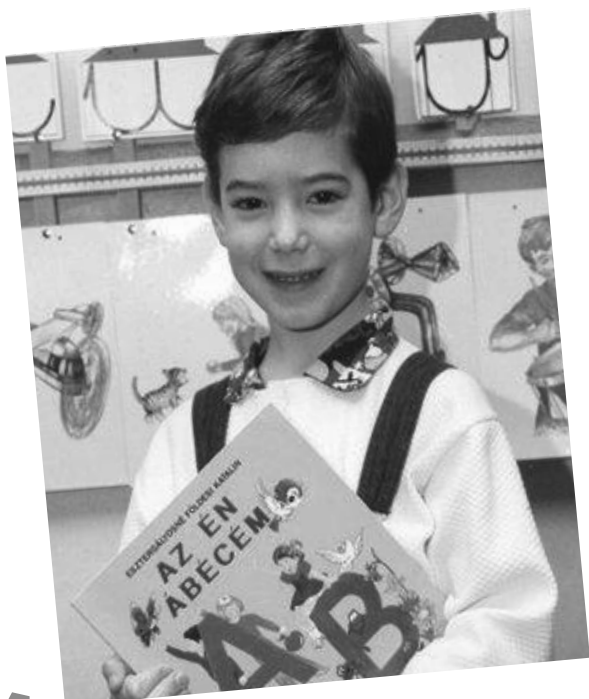
Traubizar

Moby Dicks



Diskmen

Megbux Édes



WanteDokk

Aranybulák



PROGRAMOK

Időpont:	Program:	Helyszín:
18:00	Megnyitó	Büfé
20:00	BN jelöltek találkozója	TTK-s igazgatói
20:00 - 21:30	Népzenei élőzenés tánc ház	Lepény
22:00 - 23:30	Koncert: RockOutlet	Lepény
23:30 - jólesésig	Karaoke	Büfé
00:00	Tombola húzás	Büfé
00:30 - 04:00	Dj Bögöly	Lepény
02:00	Aukció	Büfé
04:00	Záróra	
Egész estés programok:	Póker	Keleti Dokk
	Rulett	Technikusi lépcső
	Black-Jack	Technikusi lépcső
	Egér futtatás	Technikusi lépcső
	Keleti Dokk Múzeum*	Keleti Dokk
Résztevévőktől/hangulattól függően:	Kő-papír-olló bajnokság	Büfé
	Szkanderverseny	Büfé
	Tábortüzes-feelinges-gitározós-énekelős közös mulatság tábortűz-nélkül	Büfé

* A múzeum megtekintőitől támogatói jegyet szedünk, mellyel a Kollégiumi Közéleti Programokat támogathatjátok. A múzeumban minden kedves látogatót harapnivalóval várunk.